

Arrest

nr. 215 124 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VANDENBUSSCHE
Coupure 5
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAUREYNS, die *loco* advocaat K. VANDENBUSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Ivoorkust van Senoufo origine, geboren te M'Bengué, waar u tot aan uw vertrek uit het land heeft gewoond.

Toen u zes maanden oud was is uw moeder overleden, uw vader heeft u nooit gekend. U heeft geen broers of zussen. U groeide op bij uw oom aan moederszijde. U volgde zes jaar onderwijs. Toen u veertien jaar was werd u uitgehuwelijkt aan uw man, J.K.. U kreeg één dochter met hem, P.K.F.F. geboren op 01 juli 2006. Tijdens uw huwelijk verkocht u de opbrengst van het land van uw echtgenoot op de markt van M'Bengué. Begin 2014 is uw man overleden. Hij ging vissen en kwam niet meer terug, u weet niet wat er precies gebeurd is. Na zijn overlijden wou uw schoonfamilie dat u met zijn oudere broer Ahmed zou trouwen om u en uw dochter op die manier in de familie te houden. U weigerde echter met hem te trouwen. Uw schoonfamilie drong eveneens aan op de besnijdenis van uw dochter. Als zij tien jaar werd zouden zij haar besnijden. Eveneens waren zij van plan haar jong uit te huwelijken. U wou uw dochter dit leed besparen en besloot om die reden het land te verlaten. In juni 2015 heeft u Ivoorkust verlaten. U ging met de auto via Mali en Niger naar Libië. Van daar reisde u per boot naar Italië en vervolgens verder naar België. Op 03 oktober 2017 vroeg u asiel aan. U reisde samen met uw dochter.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw origineel nationaliteitscertificaat, uw originele geboorteakte, de originele geboorteakte van uw dochter, een medisch attest dat aantoonde dat u geen besnijdenis onderging, een medisch attest dat uw dochter niet besneden is, de originele lidkaarten van u en uw dochter bij Gams Belgique en een originele verklaring op eer bij Gams Belgique dat u er zich toe verbindt uw dochter te zullen beschermen tegen een besnijdenis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen gedwongen uitgehuwelijkt te worden aan de broer van uw overleden man, alsook voor de besnijdenis van uw dochter. U kon echter niet aannemelijk maken blootgesteld geweest te zijn aan een gedwongen huwelijk, noch wist u de vrees voor besnijdenis van uw dochter, aannemelijk te maken.

Wat betreft de vrees voor de besnijdenis van uw dochter wordt er op gewezen dat u dit individueel risico voor uw dochter dient aannemelijk te maken. Uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS – COI Focus, Côte d'Ivoire, les mutilations génitales féminines (MGF) – 17.06.2015) blijkt dat de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking sterk fluctueert naargelang de regio of de etnische afkomst binnen Ivoorkust. De algemene prevalentiegraad bedraagt 38% terwijl deze in uw regio van origine kan oplopen tot 74%. U verklaart daarenboven katholiek te zijn (gehoorverslag CGVS p.4), slechts zo'n 18% van de katholieke meisjes zouden besneden zijn. **Hieruit blijkt dat niet elk meisje in Ivoorkust het risico loopt besneden te worden. Zodoende dient u aan te tonen dat in hoofde van uw dochter een gegronde vrees voor besnijdenis bestaat.**

In de eerste plaats blijkt uit uw familiale context zoals naar voren gebracht gedurende het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet dat uw dochter een verhoogd risico zou lopen op een besnijdenis.

Uit uw verklaringen komt namelijk niet naar voren dat uw familie uiterst traditioneel zou zijn.

Vooreerst verklaart u van Senoufo-origine te zijn, dit terwijl uw familie van Doualla-origine is (gehoorverslag CGVS p.4), wat er reeds op wijst dat zij niet strikt hun eigen culturele tradities aanhangen of willen veilig stellen aangezien zij een vrouw van een andere etnie binnen hun familie aanvaarden. Daarenboven verklaart u zelf niet besneden te zijn (gehoorverslag CGVS p.15). Ook dit toont aan dat uw schoonfamilie het niet al te strikt neemt met de culturele tradities, aangezien zij zich er in kunnen vinden een onbesneden vrouw in hun familie op te nemen. Verder verklaart u dat uw schoonzussen beiden alleenstaand of gescheiden zijn en alleen kunnen wonen met hun kinderen (gehoorverslag CGVS p.5-6), wat opnieuw een tegenindicatie uitmaakt voor een uiterst traditionele houding. **Hieruit komt naar voren dat uw schoonfamilie reeds niet beschouwd kan worden als uiterst conservatief wat betreft de culturele tradities die worden aangehangen.**

Bovendien geeft de manier waarop u verklaart zich verzet te hebben tegen een nakende besnijdenis van uw dochter aan dat u over een zekere zelfstandigheid en een ondernemend karakter beschikt. Ook een dergelijke houding valt niet te rijmen met het strikt traditionele karakter dat u uw schoonfamilie aanmeet. Zo doet u uw schoonbroer het voorstel alsnog met hem te trouwen indien uw dochter niet besneden hoeft te worden (gehoorverslag CGVS p.16). U verklaart eveneens de lokale autoriteiten te hebben aangesproken en hen voor te hebben gesteld hen financieel te vergoeden voor hun tussenkomst (gehoorverslag CGVS p.17), alsook overal hulp te hebben gezocht (gehoorverslag CGVS p.19) en gevlucht te zijn naar uw tante (gehoorverslag CGVS p.21). **Dit getuigt van een verregaande durf tot handelen en strookt evenmin met het strikte milieu waarin u verklaart te zijn getrouwd of met het schrikbewind dat door de broer van uw overleden echtgenoot zou zijn gevoerd.**

Hieruit blijkt dan ook dat op basis van uw familiale context geen verhoogd risico op besnijdenis voor uw dochter bestaat. Zodoende dient u de specifieke omstandigheden omtrent deze vrees voor besnijdenis aannemelijk te maken. U blijft hierbij echter in gebreke.

U verklaart dat het de oudere broer van uw overleden echtgenoot is die de beslissing nam tot de besnijdenis van uw dochter. U verklaart dat hij aan het hoofd staat van de familie en niemand tegen hem kan ingaan (gehoorverslag CGVS p.15). Hij zou degene zijn geweest die na het overlijden van uw man de familie heeft samengeroepen en heeft aangekondigd dat uw dochter zou besneden worden wanneer zij daar de gepaste leeftijd toe had (gehoorverslag CGVS p.16). Deze aanloop naar de mogelijke besnijdenis van uw dochter is echter uiterst opmerkelijk. Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt namelijk uitdrukkelijk dat de beslissing tot een besnijdenis een loutere vrouwenzaak betreft. Enkel en alleen de vrouwen zouden beslissen tot een besnijdenis en dit mogelijks zonder het medeweten van de man of soms zelfs tegen zijn wil. Als de man al zou tussenkomen gebeurt dit enkel indirect. De beslissing tot een besnijdenis wordt volgens deze informatie in de eerste plaats genomen door de vrouwelijke leden van het kerngezin van het meisje. Wanneer een ander lid van de entourage van het meisje tot een besnijdenis wil beslissen gebeurt dit enkel met de uitdrukkelijke instemming van de directe familie. U verklaart daarentegen dat hij alleen deze beslissing heeft genomen en dat, hoewel u de steun had van uw schoonzussen om uw dochter niet te besnijden (gehoorverslag CGVS p.16-17), hij de enige was die in deze kwestie de doorslag gaf. **Uw verklaringen omtrent de beslissing tot deze besnijdenis druisen derhalve regelrecht in tegen de gangbare praktijk die tot uiting komt in objectieve landeninformatie, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen schade berokkent.** Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de gangbare praktijk omtrent besnijdenis in Ivoorkust ontkent u enkel dat het de vrouwen zijn die dergelijke beslissingen nemen (gehoorverslag CGVS p.16), daarmee geen redelijke uitleg verschaffend waarom in uw schoonfamilie zou afgeweken worden van de gangbare norm. Daarenboven is het opmerkelijk dat uw oom de besnijdenis op een dergelijke manier zou aankondigen, dit terwijl er nog een jaar zou gewacht worden vooraleer de eigenlijke besnijdenis zou plaatsvinden. U verklaart dat uw dochter negen jaar was op het moment van de aankondiging en men zou wachten tot zij tien jaar oud was om haar effectief te besnijden (gehoorverslag CGVS p.16). **Deze door u voorgewende gang van zaken zorgt er voor dat er maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat uw dochter dreigde besneden te worden.**

Voorts is het opmerkelijk dat u verklaart met uw overleden echtgenoot nooit het onderwerp van de besnijdenis van uw dochter te hebben aangekaart. U verklaart dat uw overleden echtgenoot steeds zijn oudere broer gelijk gaf en u veronderstelt bijgevolg dat dit op het vlak van de besnijdenis van uw dochter ook het geval zou zijn geweest, zonder hem hierover aan te spreken (gehoorverslag CGVS p.18). Dit strookt opnieuw niet met uw verklaringen omtrent het strikte karakter van uw schoonfamilie en met de daadkrachtige houding die u later zou hebben laten blijken. Indien reeds duidelijk bleek dat uw schoonfamilie een voorstander was van besnijdenis valt het te verwachten dat, indien u tegen deze praktijk gekant bent, u dit reeds aankaart wanneer uw echtgenoot nog leeft. Temeer u behoort tot een etnie die deze praktijk veel minder beoefent. Het valt dan ook te verwachten dat u, indien u terecht komt in een familie die hier wel voorstander van is, u zich hier enige vragen bij zou stellen. **Uw gebrek aan aandacht voor deze problematiek, namelijk dat u zelfs niet trachtte het standpunt van uw echtgenoot in deze te achterhalen, zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen binnen uw schoonfamilie met de praktijk van besnijdenis te zijn geconfronteerd.**

Ook de manier waarop u verklaart zich te hebben verzet tegen de besnijdenis van uw dochter draagt eerder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan dat zij een risico op besnijdenis aantoont. U verklaart hulp te zijn gaan zoeken bij de lokale autoriteiten maar daar geen enkel gehoor te hebben gevonden (gehoorverslag CGVS p.17). U ging zelfs hulp zoeken in Korhogo maar verklaart daar geslagen te zijn geweest en opgedragen terug te keren naar uw familie (gehoorverslag CGVS p.19). U heeft verder nooit gehoord van enige campagnes tegen besnijdenis of van het bestaan van enige organisaties die zich tegen besnijdenis verzetten. U verklaart dat de overheid geen enkele interesse heeft in dit onderwerp en het beschouwt als een louter familiale aangelegenheid (gehoorverslag CGVS p.18). U bent daarenboven niet op de hoogte of er enige wetgeving zou bestaan die besnijdenis strafbaar stelt (gehoorverslag CGVS p.19). Echter, uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat er wel degelijk campagnes worden opgezet om besnijdenis tegen te gaan. Meer nog, Korhogo behoort tot de meest actieve departementen op vlak van de strijd tegen vrouwenbesnijdenis. Er werd een uitgebreide campagne opgezet ter sensibilisering van de ouders in de regio. De autoriteiten werden op verschillende niveaus geïnformeerd over de strafbaarstelling van een besnijdenis en worden er opleidingen georganiseerd met betrekking tot de wet terzake. In Korhogo werd een platform opgericht ter coördinatie en preventie van de acties tegen gendergeweld, dit platform organiseert maandelijks vergaderingen om de situatie op te volgen. Daarenboven zijn er verschillende non-gouvernementele organisaties actief in de strijd tegen besnijdenis.

Deze organisaties beschikken eveneens over lokale afdelingen. Volgens de toegevoegde informatie zijn in Korhogo vier verschillende organisaties op dit vlak actief, namelijk ARK (l'Animation rurale de Korhogo), OIS Afrique, Fondation Djigui la Grande Espérance en AFJCI (Association des Femmes Juristes de Côte D'Ivoire). Hieruit blijkt dan ook dat er in uw regio wel degelijk actie werd gevoerd tegen besnijdenis. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u een dergelijke reactie, zoals u aangeeft, zou hebben ervaren wanneer u beroep deed op de lokale autoriteiten voor bescherming. **Het gegeven dat u verklaart geen enkele steun te hebben ervaren wanneer u op zoek was naar hulp om zich tegen een besnijdenis te verzetten strookt niet met de objectieve situatie en zorgt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen daadwerkelijk blootgesteld te zijn geweest aan een dreigende besnijdenis voor uw dochter. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke initiatieven. Indien u zich zou verzet hebben tegen een besnijdenis van uw dochter en hierbij hulp zou hebben gezocht is het derhalve niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de campagnes en wetgeving hieromtrent en u op geen enkel niveau enige steun zou hebben ervaren. Deze vaststelling ondermijnt dan ook fundamenteel uw vrees voor een besnijdenis van uw dochter.**

Verder blijkt u eveneens maar beperkt geïnformeerd omtrent de evolutie van de praktijk van besnijdenis. U verklaart dat er nog maar weinig verandering is in de toepassing van besnijdenis en merkt hieromtrent geen evolutie of daling. Evenmin kent u gevallen waarbij men zich succesvol tegen een besnijdenis heeft verzet. In uw ogen is de enige oplossing om te vluchten (gehoorverslag CGVS p.17). Ook deze opvattingen stroken niet met de praktijk zoals die naar voren komt in de toegevoegde landeninformatie. Daaruit komt namelijk naar voren dat er wel degelijk sprake is van een belangrijke daling van de prevalentie van besnijdenis en een grondige mentaliteitswijziging plaatsvond tegenover degene die beslissen hun dochters niet te besnijden. Er werden, onder andere in Korhogo, structuren opgezet onder de bevolking om alert te zijn voor een risico op besnijdenis. Lokale organisaties organiseren comités van waakzaamheid en sensibilisering onder de bevolking. Verder blijkt uit de toegevoegde informatie dat er reeds traditionele besnijdsters werden veroordeeld. Hieruit blijkt duidelijk de mentaliteitswijziging tegenover besnijdenis die zich in Ivoorkust aan het voltrekken is. **Dat u, geconfronteerd met een risico op besnijdenis voor uw dochter en in uw pogingen deze besnijdenis te vermijden, op deze evoluties geen beter zicht zou ontwikkeld hebben ondermijnt uw geloofwaardigheid dat u daadwerkelijk gevreesd zou hebben voor de besnijdenis van uw dochter.**

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat u er niet in slaagde een vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter aannemelijk te maken en u bijgevolg op basis hiervan geen aanspraak kunt maken op de vluchtelingenstatus.

Waar u daarnaast verklaart eveneens te vrezen dat uw dochter op zeer jonge leeftijd zou worden uitgehuwelijkt (gehoorverslag CGVS p.14 en p.19) dient er op gewezen te worden dat u deze vrees voor een vroegtijdig huwelijk van uw dochter in dezelfde sfeer kadert als de reden waarom zij haar zouden willen besnijden. U verklaart dat zij haar willen besnijden om haar daarna snel te kunnen trouwen (gehoorverslag CGVS p.19). Aangezien reeds werd geargumenteed dat u er niet in slaagde de vrees voor besnijdenis van uw dochter aannemelijk te maken, betekent dit bijgevolg eveneens dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat er reeds op jonge leeftijd over een huwelijk voor haar werd gesproken. In deze dient eveneens verwezen te worden naar de ongeloofwaardigheid van het sterk traditionele profiel van uw familie, zoals hierboven reeds werd geargumenteed. Gegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit traditionele profiel, slaagt u er ook niet in aannemelijk te maken dat zij zouden aandringen op een huwelijk op jonge leeftijd voor uw dochter en dit zonder uw instemming. Voorts maakt u deze vrees in hoofde van uw dochter allerm minst concreet. U verklaart dat dit de volgende stap zou uitmaken na haar besnijdenis maar dat er nog niet werd gesproken over een mogelijke huwelijkskandidaat (gehoorverslag CGVS p.19). Zodoende is deze vrees voor een vroegtijdig huwelijk louter hypothetisch te noemen. U gaat er enkel van uit dat zij haar op een jonge leeftijd ten huwelijk zullen willen geven maar brengt geen concrete elementen aan die hierop wijzen waardoor maar moeilijk kan worden aangenomen dat deze vrees reëel is. Bovendien blijkt uit de toegevoegde informatie (OFRA – Le mariage forcé – 02.06.2015) dat u ook hier zowel de wet als een netwerk van niet-gouvernementele organisaties aan uw zijde heeft om uw dochter te beschermen. De wet schrijft namelijk voor dat een meisje onder de 21 jaar niet kan huwen zonder de toestemming van haar vader en haar moeder. Verder kan men, indien men zich tegen een dergelijk huwelijk verzet beroep doen op verenigingen die trachten tussen te komen wanneer de druk wordt opgevoerd om een huwelijk aan te gaan. Bijgevolg kon u ook onvoldoende aannemelijk maken dat uw dochter het slachtoffer dreigde te worden van een vroegtijdig huwelijk.

Wat tot slot betreft uw vrees voor een leviraatshuwelijk met de oudere broer van uw overleden echtgenoot, u slaagde er evenmin in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst zorgen uw ongeloofwaardige verklaringen rond de vrees voor de besnijdenis en het huwelijk van uw dochter dat uw **algehele geloofwaardigheid reeds danig is aangetast**. Ook in deze dient daarenboven opnieuw verwezen te worden naar het feit dat u er **niet in slaagde aannemelijk te maken in een uiterst traditionele familie te zijn getrouwd**. Er dient te worden herhaald dat uw twee schoonzussen alleenstaand en zelfs gescheiden zijn zonder dat u aangeeft dat zij daarbij enig aanzien binnen de familie hebben verloren. Daaruit blijkt allerm minst dat deze familie er op zou aandringen dat iedereen binnen de familie gehuwd is. Het is dan ook reeds weinig geloofwaardig dat zij in uw geval wel op een huwelijk zouden aandringen. **Daarnaast is het weinig aannemelijk dat, indien u hiermee geconfronteerd werd, u niet op de hoogte van de praktijken rond een leviraatshuwelijk**. U bent vooreerst niet op de hoogte van een gangbaar alternatief als een partieel leviraatshuwelijk zoals blijkt uit de toegevoegde informatie (CGVS – COI Focus, Côte d'Ivoire, informations relatives à la pratique du lévirat – 15.03.2016). Hierbij wordt weliswaar een huwelijk afgesloten met een broer van de overleden echtgenoot maar eerder als een symbolische actie waarbij dit huwelijk niet wordt geconsumeerd. U verklaart echter dat de enige manier is een daadwerkelijk huwelijk aan te gaan (gehoorverslag CGVS p.21). Deze verklaring zorgt er voor dat het weinig geloofwaardig dat u werkelijk met een leviraatshuwelijk werd geconfronteerd, temeer omdat u zelf aangeeft dit huwelijk gebruikt te hebben als een manier om over de besnijdenis van uw dochter te onderhandelen. Zodoende zou u wel degelijk op de hoogte dienen te zijn van de verschillende opties die een dergelijke culturele praktijk biedt. **Voorts is het opmerkelijk dat u niet precies kunt aangeven wanneer uw rouw ten einde zou zijn en u bijgevolg met de broer van uw overleden echtgenoot zou dienen te trouwen**. U verklaart niet goed te zijn met data en niet te weten in welke maand uw rouw zou beëindigd zijn, enkel dat reeds acht maanden van uw rouw waren verstreken (gehoorverslag CGVS p.20). Echter, indien uw leven drastisch zou veranderen eens uw rouw ten einde, valt het te verwachten dat dit schrikbeeld en de periode wanneer dit zou gaan gebeuren u duidelijker voor de geest zouden staan. **Uw kennis over een dergelijk leviraatshuwelijk, uw familiale achtergrond en de vaststelling dat uw geloofwaardigheid reeds op andere vlakken danig is aangetast zorgt er voor dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen het slachtoffer te dreigen te worden van een leviraatshuwelijk**.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitsdocumenten van u en uw dochter zijn enkel in staat uw identiteit en deze van uw dochter aan te tonen, wat in deze niet betwijfeld wordt, maar zijn niet in staat enige indicatie te bieden voor de vervolging die u verklaart te vrezen bij een terugkeer naar Ivoorkust. Ook de medische attesten die aantonen dat u en uw dochter niet besneden zijn en uw verklaring dat u er zich toe verbindt uw dochter te zullen beschermen tegen een besnijdenis kunnen niet aantonen dat uw dochter in uw land van herkomst het risico zou lopen besneden te worden.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 april 2018 in een eerste middel een schending aan van “artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort als “Vw.”), artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 EVRM en de Beginselen van Behoorlijk Bestuur (in zonderheid de zorgvuldigheid, de materiële motivering, de redelijkheid en de fair-play)”.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de prevalentiegraad in de regio van verzoekster tot 74% bedraagt, wijst verzoekster op het OFPRA-rapport van de Franse overheid van 2017 dat een prevalentiegraad van 79,5% noemt, op *“recentere cijfers van Unicef (2013)”* die een prevalentiegraad van boven de 80% melden, op *“officiële cijfers die de Ivoriaanse overheid zelf aan het Mensenrechtencomité van de VN overmaakte in 2013, op basis waarvan in het noorden het percentage op 87% (!) ligt”* en op een Nederlands ambtsbericht van 2012 dat spreekt van *“een prevalentie van 88% in het noorden”*.

Wat de stelling in de bestreden beslissing betreft dat *“onder katholieke meisjes slechts 18% het slachtoffer zouden worden van genitale verminking”*, is het voor verzoekster *“niet duidelijk hoe deze 18% zich verhouden tot de hoger vermelde 87%”* gezien *“de christelijke bevolking zich over het algemeen in het zuiden van het land [bevindt], terwijl de moslims algemeen in het noorden leven”*. Volgens verzoekster is het *“logisch dat de 18% katholieke vrouwen die slachtoffer worden van FGM zich onder de katholieke minderheid in het noorden bevinden, dan in de katholieke/christelijke meerderheid in centraal en zuid Ivoorkust”*. Verzoekster benadrukt dat haar dochter niet katholiek is en het *“de wil van de moslim(schoon)familie [is] die hier opgelegd wordt (hetgeen trouwens de kern is van het asielrelaas van verzoekster) aan verzoekster en haar dochter”*, waardoor het cijfer van 18%, aldus verzoekster, niet gehanteerd kan worden.

Verzoekster meent dat *“rekening houdende met het hoger gestelde, dat de prevalentiegraad dus eerder rond de 87% ligt (en in ieder geval rond de 75%) volgens de internationale rapporten, op zich reeds een schending van art. 48/6, §4 Vw. [voorligt]”*. Zij verwijst dienaangaande naar *“de standaardnota van UNHCR”* en acht *“het vereisen van een zekerheid boven 87% of zelfs 74% dat verminking zal plaatsvinden volkomen onredelijk en strijdig met het redelijkheidsbeginzel”*.

Volgens verzoekster is deze prevalentiegraad *“eveneens een rechtstreeks bewijs dat, alle inspanningen ten spijt (acties van organisaties en het strafbaar stellen van de uitvoering van FGM) er in géén geval afdoende bescherming kan geboden worden tegen de praktijk”*.

Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van *“van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6 en Vw., artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 EVRM en de Beginselen van Behoorlijk Bestuur (in zonderheid de zorgvuldigheid, de materiële motivering, de redelijkheid en de fair-play)”*.

Zij klaagt aan dat in de bestreden beslissing aangenomen wordt *“dat een familie niet traditioneel kan zijn én kan toestaan dat iemand met een andere religie binnen de familie huwt of dat vrouwen alleen wonen”* en dat de commissaris-generaal *“zonder enig rapport of ander bewijsmiddel ertoe is gekomen een complexe cultuur te analyseren”*, terwijl *“men in geen geval de Islam zoals hij beoefend wordt in Ivoorkust [kan] gaan vergelijken met hoe dit bijvoorbeeld in landen als Saudi-Arabië gebeurt”*. Zij wijst op *“het recentste rapport van UNHCR over Ivoorkust”* dat zou stellen *“dat traditie een complex gegeven is in Ivoorkust (en trouwens bij uitbreiding voor een groot deel van West-Afrika), waarbij verschillende gebruiken van religies en groepen in elkaar voortvloeien en waarbij interculturele huwelijk vaak voorkomend zijn”*. Volgens verzoekster hebben *“veel conservatieve milieus geen bezwaar tegen mensen van buitenaf die toetreden tot hun groep”*. Waar verzoeksters handelen niet zou stroken met het traditionele milieu, voert zij aan *“dat het karakter van een mens niet gedefinieerd wordt door zijn omgeving”*.

Verzoekster geeft toe *“dat in een meerderheid van de gevallen de verminking door de vrouwen van de familie wordt opgedragen en door vrouwen wordt uitgevoerd”*, maar zij stelt dat *“het, weliswaar in een minderheid van de gevallen, [gebeurt] dat het niet de vrouwen van de familie zijn die op de verminking aandringen”*. Dit hangt, aldus verzoekster, *“ietwat af van regio tot regio”*. Zij wijst op de bij het verzoekschrift gevoegde stukken *“5. IPS, 2007, L'excision a la peau dure dans le nord et l'ouest”* en *“8. International Journal of Pediatrics, Female Génital Mutilation in Infants and Young Girls: Report of Sixty Cases Observed at the General Hospital of Abobo (Abidjan, Cote D'Ivoire, West Africa), 2014”* waaruit zou blijken dat FGM soms wordt ingegeven of uitgevoerd door mannen.

Zij wijst erop dat Korhogo een stad op 3-4 uur rijden van M'Bengué is en meer dan 225 000 inwoners heeft. Zij stelt niet zeer vertrouwd te zijn met deze stad en stelt zich de vragen *“hoe zij op de hoogte zou moeten zijn van organisaties die actief zijn in de stad?”* en *“hoe zou verzoekster ook moeten weten waar zij terecht kan in Korhogo?”*. Verzoekster klaagt aan dat niet wordt aangeduid *“welke hulporganisatie er zou bestaan in M'Bengué”*.

Dat er reeds veroordelingen zijn gebeurd voor het uitvoeren van genitale verminking betekent volgens verzoekster niet dat er een effectieve bescherming is, temeer gelet op de hoge prevalentie van FGM in Ivoorkust.

Verzoekster ontkent dat de vrees voor uithuwelijking van haar dochter louter hypothetisch is. Zij citeert uit "4. Nederlands Ambtsbericht, Algemeen Ambtsbericht Ivoorkust, maart 2012", "6. USDOS, Côte d'Ivoire 2017 Human Rights Report, 2018" en "7. Immigration and refugee board of Canada, Côte d'Ivoire: Forced marriage, including among the Malinke; the prevalence of forced marriage and state protection available; the possibility for a young woman to refuse the man arranged for her (2014-March 2016), 24 March 2016". Zij besluit dat "gelet op de specifieke context (hoge graad van gedwongen huwelijken in de noordelijke regio, moeilijke positie van verzoekster en haar kind binnen de schoonfamilie ten gevolge van het overlijden van de echtgenoot,...) er meer dan een redelijke mogelijkheid [is] dat het kind van verzoekster effectief verplicht uitgehuwelijkt zou worden".

Wat het leviraatshuwelijk van verzoekster betreft en de beweerde mogelijkheid van "een partieel leviraatshuwelijk dat louter symbolisch zou zijn", benadrukt zij dat er in haar geval geen sprake is van een louter symbolisch huwelijk. Zij verwijst naar "6. USDOS, Côte d'Ivoire 2017 Human Rights Report, 2018" waaruit zou blijken dat leviraatshuwelijken wel degelijk voorkomen en dat "de uitgebreide klachten over de straffeloosheid van véél voorkomend seksueel geweld de zekerheid van een "symbolisch" huwelijk [tegenspreken]".

Verzoekster besluit "dat de verklaringen van verzoekster wel degelijk in overeenstemming zijn met de internationale rapporten en dat de verklaringen als geloofwaardig moeten worden gezien" en dat "uit de landeninformatie blijkt dat, ondanks de aanwezigheid van organisaties en ondanks het wettelijk verbod zowel FGM als gedwongen huwelijk de facto wijdverspreid zijn en in nagenoeg alle gevallen onbestraft blijven". Zij wijst op haar gebrek aan familie en netwerk, haar lage scholingsgraad en haar gebrek aan professionele ontwikkeling.

Verzoekster voert in een derde middel een schending aan van "van artikelen, 48/2, 48/4, 48/5, 48/6, 62 Vw. artikel 3 EVRM en de Beginselen van Behoorlijk Bestuur (in zonderheid de zorgvuldigheid, de formele en materiële motivering, de redelijkheid en de fair-play)".

Zij meent in ieder geval in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming, gelet op haar kwetsbaar profiel: "Zij is opgegroeid als weeskind bij verre familie en kan geen beroep doen op de hulp van deze familie (hetgeen zij overigens heeft geprobeerd...). Zij is laagopgeleid. Zij is een alleenstaande vrouw met een jong kind. Daarnaast moet absoluut aandacht gegeven worden aan haar verblijf in Libië op haar vluchtweg naar België. De verhalen die België bereiken over hetgeen vluchtelingen moeten doorstaan in Libië zijn onthutsend. Het verhaal van verzoekster is niet anders. Zij werd op haar korte tijd in Libië verschillende keren zwaar mishandeld. Zij vluchtte uit de ene hel en kwam in een andere terecht...". Zij wijst op "4. Nederlands Ambtsbericht, Algemeen Ambtsbericht Ivoorkust, maart 2012" aangaande de positie van vrouwen in Ivoorkust en voert aan "dat de specifieke situatie van verzoekster tot gevolg zal hebben dat zij geen zelfstandig leven zal kunnen opbouwen in Ivoorkust", temeer gezien het niet duidelijk is "of er specifieke en effectief toegankelijke hulp beschikbaar is om tegemoet te komen aan materiële noden en de nood tot het verwerken van trauma's en de opvolging van medische problematieken".

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "1. UNHCR, Cote d'Ivoire, COI Compilation, augustus 2017", "2. OFPRA, Les Mutilations génitales féminines (FMG) en Côte d'Ivoire, 21 februari 2017", "3. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 1998", "4. Nederlands Ambtsbericht, Algemeen Ambtsbericht Ivoorkust, maart 2012", "5. IPS, 2007, L'excision a la peau dure dans le nord et l'ouest", "6. USDOS, Côte d'Ivoire 2017 Human Rights Report, 2018", "7. Immigration and refugee board of Canada, Côte d'Ivoire: Forced marriage, including among the Malinke; the prevalence of forced marriage and state protection available; the possibility for a young woman to refuse the man arranged for her (2014-March 2016), 24 March 2016", "8. International Journal of Pediatrics, Female Génital Mutilation in Infants and Young Girls: Report of Sixty Cases Observed at the General Hospital of Abobo (Abidjan, Cote D'Ivoire, West Africa), 2014" en "9. Unicef, statistical profile FGM Côte de l'Ivoire".

Ter terechtzitting legt verzoekster een attest neer dat aangeeft dat verzoeksters bevalling voorzien is op 31 oktober 2018, een dag na de zitting, en een “*schoolattest*” van haar dochter dat zij ingeschreven is in “*het 1e leerjaar B van het secundair onderwijs*” in Anderlecht.

Bij de verweernota van 1 juni 2018 voegt de commissaris-generaal “*printscreen Google Maps*”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ivoorkust uit vrees om gedwongen te moeten huwen met haar schoonbroer. Verzoekster brengt geen enkel objectief element aan die dit concreet kan aantonen. Het is dan ook noodzakelijk dat de mondelinge verklaringen van verzoekster haar vooropgezette beweringen aannemelijk maken.

2.4.2. De Raad merkt op dat verzoekster een zelfstandige en initiatiefrijke vrouw is. Zij volgde 6 jaar onderwijs en verkocht jarenlang goederen op de markt in M'Bengué (gehoorverslag of notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 11). Toen zij geconfronteerd werd met dwang vanwege haar schoonbroer probeerde zij eerst zelf met hem te onderhandelen (notities, p. 16), schakelde zij haar schoonzussen in (notities, p. 17), dook zij onder bij haar tante (notities, p. 21) en verklaarde zij “*overal*” hulp te hebben gezocht, “*bij familie, kennissen, de autoriteiten*” (notities, p. 14-15, 19). Zo ging zij beweerdelijk voor haar problemen onder andere naar de lokale autoriteiten in M'Bengué, waar zij de politie ook geld aanbood (notities, p. 17), en naar de autoriteiten in Korhogo (notities, p. 18). Verzoekster kon ook rekenen op de verzochte hulp van een vriendin om Ivoorkust te verlaten (notities, p. 12). Verzoeksters assertief gedrag valt moeilijk te rijmen met de traditionele en strenge familiale context waaronder zij gebukt zou gaan. Dat deze schoonfamilie in werkelijkheid niet dermate strikt was, blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoekster aanvaard werd binnen de schoonfamilie van Doualla-origine (notities, p. 4), hoewel verzoekster van Senoufo-origine en onbesneden is, alsook uit het feit dat haar schoonzussen alleenstaand/gescheiden zijn en alleen mogen/kunnen wonen met hun kinderen (notities, p. 5-6). Verzoekster kan zodoende niet volhouden dat zij het onmogelijk acht om de dwang van haar schoonfamilie (om te huwen, om haar dochter te besnijden en uit te huwelijken) te kunnen weigeren, of zoals haar schoonzussen zelfstandig zou kunnen leven, of evenmin naar haar eigen familie te kunnen terugkeren.

De Raad merkt daarbij nog op dat verzoekster geen enkel bewijs neerlegt van het huwelijk met haar man, noch van diens overlijden in 2014 (verklaring DVZ, vraag 15a; notities, p. 7). Zij kon nochtans wel een origineel nationaliteitscertificaat, originele geboorteakte en originele geboorteakte van haar dochter verkrijgen. Uit het uittreksel van de burgerlijke stand van M'Bengué van 20 april 2010 inzake verzoekster kan enkel blijken dat zij niet wettelijk gehuwd is, haar religieus huwelijk is ook evenmin aangetoond.

De vermelding van D.K. als vader van verzoeksters dochter op haar geboorteakte kan noch verzoeksters huwelijk, noch het overlijden/ de begrafenis van de man aantonen. Ook de vaststelling dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf op haar 16 jaar uitgehuwelijkt te zijn geweest (verklaring DVZ, vraag 15a) terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde toen 14 jaar te zijn geweest (notities, p. 7), ondermijnt de waarachtigheid van haar beweerd gedwongen - religieus en dus wettelijk zoals ter terechtzitting wordt gesteld - huwelijk. Het ontbreken van bewijs omtrent het huwelijk met en het overlijden van D.K. en de wijzigende verklaringen omtrent wanneer zij huwde, vormen reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het gedwongen leviraatshuwelijk. Ook de vaststelling dat verzoekster niet eens weet wanneer haar rouwperiode ten einde zou zijn en zij met de broer zou moeten trouwen, kan bezwaarlijk aantonen dat verzoekster in rouw was en een nieuw opgedrongen huwelijk verwacht (notities, p. 7 en 20). Dit klemmt te meer nu verzoekster hiervoor naar het buitenland vertrekt en dus wel degelijk bekend moest zijn met de rouwperiode.

2.4.3. De verwijzing in het verzoekschrift naar “1. UNHCR, Cote d'Ivoire, COI Compilation, augustus 2017”, dat volgens verzoekster zou stellen “*dat traditie een complex gegeven is in Ivoorkust (en trouwens bij uitbreiding voor een groot deel van West-Afrika), waarbij verschillende gebruiken van religies en groepen in elkaar voortvloeien en waarbij interculturele huwelijk vaak voorkomend zijn*”, betreft in werkelijkheid een citaat dat aangeeft dat huwelijken binnen verschillende religies voorkomen in Ivoorkust, vooral onder opgeleide inwoners in stedelijke gebieden (p. 19). Dit wordt niet betwist. In het geval van verzoekster gaat het over een huwelijk tussen personen van een verschillende etnie. Hoe dan ook kan uit het citaat geenszins worden afgeleid dat verzoeksters verklaringen over haar schoonfamilie onderling verzoenbaar zijn.

2.4.4. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd “*dat het karakter van een mens niet gedefinieerd wordt door zijn omgeving*”, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeksters durf tot handelen en onderhandelen, teneinde aan de dwang te ontkomen, erop wijst dat zij haar eigen schoonfamilie niet zo strikt en onverzettelijk inschatte als zij thans voorhoudt. Integendeel verzoekster is kunnen vertrekken met haar dochter, het enig (klein)kind na 11 jaar huwelijk.

2.4.5. Verder is het, gelet op het profiel van verzoekster en van haar schoonfamilie, hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoekster na het beweerde overlijden van haar man gedwongen zou worden tot een leviraatshuwelijk met diens broer A.. Gelet op verzoeksters verklaringen en haar aanwezigheid in Europa, waaruit enkel een assertief handelen kan blijken, is het niet geloofwaardig dat verzoekster niet zou kunnen ontkomen aan de druk, indien haar schoonfamilie haar toch zou willen dwingen te huwen met A.. De Raad ziet immers niet in waarom verzoeksters schoonbroer (en bij uitbreiding haar schoonfamilie) strenger zou optreden voor verzoekster dan voor de eigen zussen/dochters. Dat de schoonbroer tradities wilt doen gelden voor de vrouw van zijn overleden broer, door haar verplichten te huwen, maar niet voor zijn eigen zussen, die thans beide eveneens gescheiden/ongehuwd zijn (notities, p. 5-6), is niet aannemelijk, gelet op de strikte familiale context die verzoekster zelf schetst. Ten slotte verklaart verzoekster evenmin waarom haar schoonbroer haar zou huwen en niet de tweede (of eerste) vrouw van haar echtgenoot (“*ik weet dat hij nog een andere vrouw had ...*”, notities, p. 9).

2.4.6. Dat verzoekster niet werkelijk in deze positie verkeerde, blijkt nog uit haar onwetendheden dienaangaande. Zo was zij niet op de hoogte van het “*partieel*” leviraatshuwelijk als gangbaar alternatief. De stelling in het verzoekschrift dat er in haar geval geen sprake is van een louter symbolisch huwelijk, doet geen afbreuk aan verzoeksters gebrek aan kennis hierover, hoewel zij beweerdelijk “*overal*” hulp zocht voor haar probleem en zij hiervoor uiteindelijk haar land ontvluchtte. Dat zij niet op de hoogte was en zich niet in kennis stelde van de mogelijkheid van een “*partieel*” leviraatshuwelijk doet volledig afbreuk aan de ernst van de door haar geschetste vrees en kennis over deze traditie.

2.4.7. De verwijzing in het verzoekschrift naar “6. USDOS, Côte d'Ivoire 2017 Human Rights Report, 2018”, waaruit zou blijken dat leviraatshuwelijken wel degelijk voorkomen en dat “*de uitgebreide klachten over de straffeloosheid van véél voorkomend seksueel geweld de zekerheid van een “symbolisch” huwelijk [tegenspreken]*”, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk het slachtoffer zou worden van een gedwongen leviraatshuwelijk of van seksueel geweld, gezien zij nalaat dit *in concreto* aannemelijk te maken, gelet op het voorgaande.

2.4.8. Verzoekster verklaart tevens bij een terugkeer naar Ivoorkust te vrezen dat haar dochter besneden en uitgehuwelijkt zal worden.

2.4.9. De geloofwaardigheid van deze vrees wordt reeds ondermijnd door de vaststelling hierboven dat verzoeksters verklaringen over een strikt traditionele en onverzettelijke schoonfamilie kennelijk verzonnen zijn.

2.4.10. Verder blijkt uit zowel de informatie van de commissaris-generaal als uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie dienaangaande ("1. UNHCR, *Cote d'Ivoire, COI Compilation, augustus 2017*", "2. OFPRA, *Les Mutilations génitales féminines (FMG) en Côte d'Ivoire, 21 februari 2017*", "4. Nederlands Ambtsbericht, *Algemeen Ambtsbericht Ivoorkust, maart 2012*" en "9. Unicef, *statistical profile FGM Côte de'Ivoire*") dat besnijdenis in het noorden van Ivoorkust veel voorkomt, maar dat dit geen onvermijdelijk fenomeen is.

2.4.11. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de hoge prevalentiecijfers binnen bepaalde regio's/religies en op "de standaardnota van UNHCR", merkt de Raad evenwel op dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat FGM een traditie is die enkel samenhangt met de etnie ("Het is een traditie die afhangt van de etnie. Onze etnie doet het niet, maar degene van mijn man en zijn familie wel, ze zeggen dat het hun traditie is en het niet zal veranderen. [...] Er zijn veel etnische groepen en ze zijn overal in het land, het is niet in een bepaalde regio, het hangt af van de etnie. Als de etnie besnijdt wordt het gedaan."; notities, p. 17-18).

2.4.12. De Douala-etnie van de schoonfamilie behoort tot de "Mandé du Nord" ("1. UNHCR, *Cote d'Ivoire, COI Compilation, augustus 2017*", p. 17). De bij het verzoekschrift gevoegde stukken over FGM in Ivoorkust liggen hieromtrent in het verlengde van de informatie in het administratief dossier. Zo spreekt de "COI Focus: Côte d'Ivoire, les mutilations génitales féminines" van 17 juni 2015 van een prevalentie van 67% bij de etnie "Mandé du Nord" (cijfers van 2011-2012) en de rapporten van verzoekster over 66,8% (gedaald van 75%; "2. OFPRA, *Les Mutilations génitales féminines (FMG) en Côte d'Ivoire, 21 februari 2017*", p. 8) en 70,5% (cijfer van 2006; "1. UNHCR, *Cote d'Ivoire, COI Compilation, augustus 2017*", p. 110). "9. Unicef, *statistical profile FGM Côte de'Ivoire*", door verzoekster neergelegd, stelt dat 67% van de meisjes besneden zijn bij de etnische groep met de hoogste prevalentiegraad.

2.4.13. Verzoeksters beweringen dat er weinig verandert met betrekking tot de FGM-tradities (notities, p. 17) is strijdig met de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit een ingezette daling van de prevalentie van besnijdenis blijkt alsook een mentaliteitswijzing in Ivoorkust. Het door verzoekster voorgelegde rapport "2. OFPRA, *Les Mutilations génitales féminines (FMG) en Côte d'Ivoire, 21 februari 2017*" verwijst naar een bron van 2016 waaruit blijkt dat 82% van de ondervraagde mannen en vrouwen thans van mening zijn dat de besnijdenispraktijk moet stoppen (p. 8). "9. Unicef, *statistical profile FGM Côte de'Ivoire*" maakt eveneens melding van een dalende prevalentie en van 86% van de Ivorianen die in 2011-2012 van oordeel was dat FGM moest stoppen. Alle rapporten wijzen dus op een grondige gewijzigde mentaliteit.

2.4.14. Ook verzoeksters stelling dat mannen in Ivoorkust beslissen over het besnijden (notities, p. 16) is manifest onjuist en staat haaks op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat FGM een vrouwenzaak is. Zelfs het door verzoekster aangehaalde rapport "2. OFPRA, *Les Mutilations génitales féminines (FMG) en Côte d'Ivoire, 21 februari 2017*" geeft aan dat de beslissingen aangaande besnijdenissen een "vrouwenzaak" zijn (p. 8). De vermelding van een arrestatie van een mannelijke besnijder ("5. IPS, 2007, *L'excision a la peau dure dans le nord et l'ouest*") zegt niets over wie de beslissing tot het besnijden nam of wie de meisjes tot bij hem bracht om te laten besnijden, noch over de eventuele medische geschooldheid van deze man. Het bij het verzoekschrift gevoegde artikel "8. *International Journal of Pediatrics, Female Génital Mutilation in Infants and Young Girls: Report of Sixty Cases Observed at the General Hospital of Abobo (Abidjan, Cote D'Ivoire, West Aftica), 2014*" stelt dat in 3,4% van de 60 onderzochte gevallen de vader van het meisje de "decision maker" inzake de besnijdenis was en dat de overige 96,6% van de beslissingen tot besnijdenis genomen werd door grootmoeders, moeders en tantes. Dit artikel bevestigt dan ook het uiterst uitzonderlijk karakter van de inmenging van een man wat FGM betreft.

2.4.15. Haar relaas dat A. eenzijdig als hoofd van de familie besliste over de besnijdenis van zijn nicht ("A. is de voornaamste die kan beslissen haar te besnijden. [...] Als hij het beslist heeft, het is in de traditie, hij is de grote broer, iedereen is automatisch akkoord met hem. [...] De beslissing komt niet van de vrouwen."; notities, p. 16), en hierbij zelfs ingaat tegen de wens van de moeder en de tantes van het meisje (notities, p. 15-16), is dan ook geheel ongeloofwaardig en getuigt van een gebrek aan besef van het uitzonderlijk karakter van mannelijke inmenging.

Verzoekster is blijkbaar geheel onbekend met de praktijk van FGM waaruit slecht kan afgeleid worden dat ze kennelijk nooit te maken kreeg met een geplande gedwongen besnijdenis van haar dochter. Verzoekster is bovendien niet enkel geheel onwetend over de evolutie en praktijken aangaande FGM in Ivoorkust, maar ook over de juridische context en de beschermingsmogelijkheden dienaangaande. Zij stelde nooit gehoord te hebben van campagnes tegen FGM (notities, p. 18) en verklaarde zelfs niet te weten of besnijdenis wettelijk strafbaar is in Ivoorkust (notities, p. 19). Dergelijke onwetendheden zijn niet te verzoenen met de vaststelling dat verzoekster naar eigen zeggen, in een sociale omgeving vertoefde en werkte.

2.4.16. Volgens de informatie in het administratief dossier heeft Ivoorkust nochtans verschillende internationale verdragen geratificeerd die besnijdenis veroordelen, werd er nationale wetgeving aangenomen die besnijdenis bestraft met een gevangenisstraf van één tot vijf jaar (20 jaar wanneer het slachtoffer overlijdt) en boetes van 360000 tot 2000000 FCFA (550 tot 3050 euro). Verder worden politieagenten geïnformeerd over deze wet, bestaat er op regionaal niveau een platform dat politiediensten informeert over gender-gerelateerd geweld, worden klachten rond vrouwelijke genitale besnijdenis wel degelijk behandeld en zijn er verschillende organisaties actief die zich inzetten voor de bestrijding van besnijdenis. Bovendien blijkt uit voornoemde informatie dat er campagnes zijn om besnijdenis tegen te gaan, dat er in Korhogo een uitgebreide campagne opgezet werd ter sensibilisering van de ouderen in de regio, dat de autoriteiten op verschillende niveaus geïnformeerd werden over de strafbaarstelling van een besnijdenis, dat er opleidingen georganiseerd worden met betrekking tot de wet terzake, dat in Korhogo een platform opgericht werd ter coördinatie en preventie van de acties tegen gendergeweld en dat dit platform maandelijks vergaderingen organiseert om de situatie op te volgen. Daarenboven zijn er verschillende non-gouvernementele organisaties - met lokale afdelingen - actief in de strijd tegen besnijdenis. Volgens voornoemde informatie zijn in Korhogo vier verschillende organisaties op dit vlak actief, namelijk ARK (l'Animation rurale de Korhogo), OIS Afrique, Fondation Djigui la Grande Espérance en AFJCI (Association des Femmes Juristes de Côte D'Ivoire).

2.4.17. Waar zij zich in het verzoekschrift afvraagt *“hoe zij op de hoogte zou moeten zijn van organisaties die actief zijn in de stad?”* en *“hoe zou verzoekster ook moeten weten waar zij terecht kan in Korhogo?”*, antwoordt de Raad dat verzoekster zelf aangaf dat zij *“overal”* hulp ging zoeken, waaronder in Korhogo bij de autoriteiten (notities, p. 18-19). Dat zij als doel had bescherming te zoeken voor de gedwongen besnijdenis van haar dochter, hulp zocht *“bij familie, kennissen, de autoriteiten”* (notities, p. 14-15) en hiervoor zelfs naar Korhogo trok, maar dat zij op geen enkele wijze te weten kwam dat FGM strafbaar is in Ivoorkust of dat er organisaties actief zijn in de strijd tegen besnijden, is uiteraard geheel onaannemelijk en al zeker in het licht dat verzoekster er kennelijk wel in slaagde op een of andere manier te vernemen dat zij hiervoor bescherming kon zoeken in Europa. Verzoeksters frappant gebrek aan kennis ondermijnt de ernst van haar vrees voor besnijdenis van haar dochter. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal bij zijn verweernota van 1 juni 2018 een *“printscreen Google Maps”* voegt die aangeeft dat Korhogo-M'Bengué een autoriteit van minder dan 2 uur is, in tegenstelling tot de bewering in het verzoekschrift dat Korhogo op 3-4 uur rijden van M'Bengué ligt.

2.4.18. De stelling in het verzoekschrift dat de hoge prevalentiegraad van FGM in Ivoorkust *“eveneens een rechtstreeks bewijs [is] dat, alle inspanningen ten spijt (acties van organisaties en het strafbaar stellen van de uitvoering van FGM) er in géén geval afdoende bescherming kan geboden worden tegen de praktijk”*, kan niet worden gevolgd. Verzoekster toont immers niet aan dat het nog veel voorkomen van FGM in Ivoorkust een gevolg is van falende (verzochte) bescherming dan wel van het simpelweg niet inroepen van de aanwezige beschermingsmogelijkheden of van de wil van traditionele moeders om hun dochters alsnog te besnijden.

2.4.19. Dat er niet gevreesd wordt voor de gedwongen besnijdenis van verzoeksters dochter in Ivoorkust, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat zij hierover nooit een gesprek aanging met haar (intussen beweerdelijk overleden) echtgenoot (notities, p. 18), hoewel diens broer A. dit reeds aangebracht zou hebben toen hij nog leefde (notities, p. 16). Dat verzoekster naliet de aangekondigde besnijdenis van haar dochter te bespreken met haar echtgenoot is des te opmerkelijker gezien verzoekster zelf niet besneden is en haar etnie deze traditie volgens haar niet praktiseert (notities, p. 17). Gezien verzoekster meent internationale bescherming te behoeven voor hun haar dochter teneinde haar te kunnen beschermen tegen FGM in Ivoorkust, kan logischerwijze worden verwacht dat dergelijke zaken uitgebreid besproken worden binnen het gezin. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat zij de besnijdenis van haar dochter in werkelijkheid evenmin als onvermijdbaar inschatte.

Ten slotte kan er vastgesteld worden dat verzoeksters dochter onbesneden naar België kwam en haar schoonbroer niet is tussengekomen wanneer hij dit noodzakelijk achtte.

2.4.20. Uit het voorgaande blijkt aldus dat het mogelijk is om verzoeksters dochter bij een terugkeer naar Ivoorkust tegen besnijdenis te beschermen, zoals kennelijk gebeurt voor een deel van de meisjes behorend tot de etnie van verzoeksters moeder. FGM is geen wijdverspreid en/of onvermijdelijk fenomeen in Ivoorkust en verzoekster zou ook hulp of bescherming zouden (kunnen) krijgen indien zij de besnijdenis van haar dochter weigert. Zoals hoger gezegd heeft verzoekster de wet en de gewijzigde mentaliteit en de - ook officiële - handelwijze aan haar kant.

2.4.21. Waar verzoekster nog aanbracht te vrezen voor de gedwongen uithuwelijking van haar dochter op jonge leeftijd, merkt de Raad op dat het bij een loutere hypothetische vrees blijft. Noch haar verklaringen op het Commissariaat-generaal (notities, p. 19), noch de bij het verzoekschrift gevoegde informatie ("4. *Nederlands Ambtsbericht, Algemeen Ambtsbericht Ivoorkust, maart 2012*", "6. *USDOS, Côte d'Ivoire 2017 Human Rights Report, 2018*" en "7. *Immigration and refugee board of Canada, Côte d'Ivoire: Forced marriage, including among the Malinke; the prevalence of forced marriage and state protection available; the possibility for a young woman to refuse the man arranged for her (2014-March 2016), 24 March 2016*") waarin melding wordt gemaakt van gedwongen huwelijken in Ivoorkust, noch de stelling in het verzoekschrift dat "*er meer dan een redelijke mogelijkheid [is] dat het kind van verzoekster effectief verplicht uitgehuwelijkt zou worden*" kunnen in concreto aannemelijk maken dat verzoeksters dochter op jonge leeftijd gedwongen uitgehuwelijkt zou worden. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor uithuwelijking van haar dochter zou bovendien verbonden zijn aan haar gedwongen besnijdenis (notities, p. 19), waaraan geen geloof wordt gehecht, en aan het strikt traditioneel karakter van de schoonfamilie, dat evenmin aannemelijk is.

2.4.22. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de dwang van de schoonfamilie om haar jonge dochter uit te huwelijken, *quod non in casu*, wijst de Raad op "*OFRA: Côte d'Ivoire: Le mariage forcé*" van 2 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier - waaruit blijkt dat zowel de wet als een netwerk van niet-gouvernementele organisaties bescherming biedt tegen gedwongen uithuwelijking. Gezien het verzoekster lukte om naar Europa te komen om internationale bescherming aan te vragen voor dit probleem, kan niet worden ingezien waarom zij zich niet tot de nationale bescherming in Ivoorkust zou kunnen wenden indien het gedwongen huwelijk van haar dochter ooit concreet zou worden.

2.4.23. Dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster de gevolgen van het (niet) besnijden en het (niet) uithuwelijken van haar dochter niet zal dragen. De Raad kan dan ook niet inzien waarom in hoofde van verzoekster op basis van deze motieven, die hierboven overigens reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld, internationale bescherming zou moeten worden toegekend.

2.4.24. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op haar kwetsbaar profiel en op "4. *Nederlands Ambtsbericht, Algemeen Ambtsbericht Ivoorkust, maart 2012*" aangaande de positie van vrouwen in Ivoorkust, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat concrete verklaringen af te leggen die erop zouden wijzen "*dat de specifieke situatie van verzoekster tot gevolg zal hebben dat zij geen zelfstandig leven zal kunnen opbouwen in Ivoorkust*" of dat er geen "*specifieke en effectief toegankelijke hulp beschikbaar is om tegemoet te komen aan materiële noden en de nood tot het verwerken van trauma's en de opvolging van medische problematieken*". Het komt nochtans in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster wel degelijk zelfstandig is en ze ook handel drijft.

2.4.25. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde stukken betreffen haar identiteit en die van haar dochter (origineel nationaliteitscertificaat, originele geboorteakte, originele geboorteakte van haar dochter), het niet-besneden zijn van verzoekster en haar dochter (medische attesten van 10 oktober 2016), het lidmaatschap van verzoekster en haar dochter van GAMS Belgique en een verklaring op eer dat verzoekster er zich toe verbindt haar dochter te zullen beschermen tegen een besnijdenis. De inhoud van deze documenten wordt niet betwist maar kan voorgaande vaststellingen met betrekking tot haar asielrelaas niet wijzigen.

Het ter terechtzitting neergelegde attest dat verzoeksters bevalling voorzien is op 31 oktober 2018, een dag na de zitting, en "*schoolattest*" van haar dochter dat zij ingeschreven is in "*het 1e leerjaar B van het secundair onderwijs*" in Anderlecht, hebben evenmin betrekking op de asielmotieven van verzoekster.

2.4.26. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van boute beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.27. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK